

Project Rwanda.

10 november – 1 december 2016

Team: Wim Engels, Jenny Verplanke, Patricia Dam, Dominique en Agnes Knockaert-Jonkheere en Helene Pruyssen.

Is alles rustig in Rwanda?

Het is een vraag die men zich zeker mag stellen. Inderdaad de genocide is al meer dan 20 jaar geleden, maar is daarmee alle leed geleden?

Bij het genocide monument en museum, een must voor wie iets wil begrijpen van het huidige Rwanda, wordt in ieder geval het beeld opgeroepen van een afgesloten periode. Een drama waar vooral het westen en de vroegere kolonisatie de schuld van krijgt doorgeschoven. Wellicht is dat een manier om er mee om te gaan, maar of dat helemaal de waarheid is? Feit is dat het land zich probeert te herstellen.

Ons project van vreugde brengen door middel van creativiteit heeft geen politieke kleur, we gaan immers juist in die gebieden of die bevolkingsgroepen die meer aan hun hoofd hebben dan partij politiek. Overleven en liefst vooruit komen is de eerste bekommernis.

De n.g.o. waar wij mee samen werkten heeft ook die doelstelling. Jonge mensen trainen en stimuleren.

Maar in Afrika gaan de dingen nu eenmaal net iets anders dan bij ons. Van een heel duidelijke structuur of organisatie was ook deze keer weer weinig sprake.

We werkten op veel verschillende plaatsen in veel verschillende situaties en met veel wisselende groepen.

Een naaischooltje in Remera, een kerkje in Buzansa, sportkamp in Riviera High school en meerdere samenkomsten in en om Kigali.

Ieder keer weer de uitdaging aangaan om in een veel te kleine ruimte te werken of dan maar naar buiten te gaan en de groep zien aangroeien.....

En dat om te spelen op een creatieve manier of om te schilderen of te knutselen. Kinderen, jeugd, volwassenen laten proeven van Creativiteit. Niet de kunst met de grote K, maar Creatief met een grote C onbeperkt uit te breiden.

Maar wat de meeste indruk naliet op ons team was het dorp Kabarore.

De reis op zich was al een belevenis. Onderweg een defecte bus en dus wachten en wachten en.....de contactpersoon die niet kwam opdagen en dus wachten.

Afspraken die plotseling veranderen en dan zitten er ergens opeens een heleboel mensen te wachten en wachten en...“ we moeten naar een ander dorp” “ hoe ver is dat?” “700 Rwanda Franc en dan brommertaxi”, zomaar een stukje conversatie.

Het was even wennen voor de meesten van onze teamleden. Ze hadden al moeten accepteren dat we met ons budget voor accommodatie in Kigali niet het allerbest en zelfs niet de vier volgende criteria konden veroorloven. Maar nu was er toch enige aarzeling. Wat, geen stromend water? Alles met een jerrycan? En kakkerlakken in de kamer. En een wankel toilet en een krakende douchebak. Als die maar niet door de bodem zakt.

Jenny nam een “bucket shower” legde het zeepje op de wastafel, en die viel gelijk aan gruzelementen op de betonnen vloer, en iedereen kwam kijken..... Patricia wou ‘s morgens nog even wat optutten en zag een rat hetzelfde doen, althans die zat ook in haar tas en genoot van een achter gebleven oliebol. Een gil en Patricia boven op het bed en iedereen kwam kijken.....en de rat, die ging een volgende kamer binnen. We hebben in dit project zeker niet de

mooiste dingen gemaakt, maar de kinderen hebben zo genoten, zo gelachen, zoveel plezier gehad. En daar was het toch allemaal om te doen. Creativiteit maakt blij!

het werken ging, gezien de moeilijke omstandigheden, toch wonderwel. En de flexibiliteit van het team was groot. De impact op de kinderen was groot, maar op de teamleden zeker niet minder!

We leerden wat we eigenlijk al wisten. In Afrika is niets voorspelbaar, behalve dat het er warm is en dat er veel kinderen zijn.

We hadden een boeiend project, raakten elkaar regelmatig kwijt in verschillende opzichten, maar vonden elkaar ook iedere keer weer terug.

En nu wij daar weg zijn is er zeker op creatief vlak weer meer rust in Rwanda. Je zou willen dat er voortdurend een creatief team zou rondtrekken.

Wim Engels.

De foto's en het filmpje vertellen waarschijnlijk meer dan dit verhaal. Het was in die zin een bijzonder project dat we enkele nieuwe mensen erbij hadden met weinig Art for All ervaring en dat alleen Jenny en ik enige Afrika ervaring hadden. Maar het moet gezegd worden:

